rem, aga laske seda kastikest weel üheks aastaks minu jure jäda; se on üks wäga tulus rohi önetuse wasto."

Siis naeris wanake ja ütles: „Seda kastikest ei wöi ma teile mite jätta, aga se rohi mis seal sees on, peate teie sama." — Ta tegi kasti lahti ja wata, seal sees ei olnud muud, kui üks walge paber, kelle peale need sönad kirjutud olid:

Kui önnistust so majas tahad sa,
Siis kasinust ja hoidmist nöua ka.

Surma eest ei wöi kusgil julge olla.

Üks matrus tahtis enast laewa peale palgata, mis Indiamale pidi purjetama. Üks linna kodanik aga kes enast arwas targemaks kui seda meremeest, astus tema jure ja ütles temale: Ütle mule ometegi, armas mees, kus on sinu isa surnud?

Ühe laewa peal mis hukka läks.

Kodanik. Ja so wana-isa?

Matrus. Ta läks weikese padiga kala püüdma, häkiste töusis aga torm ja wiskas padi ümber ja nenda uppus ta ära.

Kodanik. Aga so wannaisa isa?

Matrus. Ka tema on mere peal oma elu kaotanud, se laew kus peal ta oli läks wastu kalju puruks.

Kodanik. Ja kuidas? Sa julged nüüd weel mere peale mina, kus keik so esiwanemad huka on läinud? Sa olled wist üks wäga rumal inimene.

Matrus. Lubage mule armas tark isand paari küsimiste peale wastust, kus suri teie isa?

Kodanik. Wäga rahuliste wodis.

Matrus. Ja teie esiwanemad?

Kodanik. Nenda samute, rahuliste oma wodides?

Matrus. Ja kuida? Teie julgete ennast wodi heita, kus sees keik teie esiwanemad surma on sanud.